

25. nedeľa v období cez rok B

Mk 9, 30 – 37

19. september 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Návšteva Sv. Otca sa skončila, zostalo posolstvo, ktoré chce priblížiť Ježiša dnešnej dobe, dnešnému svetu. Výzvy, ktoré pritom zazneli, na jednej strane naznačujú, že sme sa ako kresťania i obyvatelia Slovenska za uplynulé desaťročia posunuli, že sme do istej miery dozreli a je možné postaviť nás aj pred náročnejšie úlohy – primerané dnešnej dobe a dnešnému svetu. Za skutočne dôstojný rámec návštevy ďakujú slovenskí biskupi všetkým, ktorí svojou pomocou a obetavosťou prispeli k príprave tejto návštevy.

Sv. Otca sme zakúsili v jeho otvorenej, prorockej i spolu cítiacej podobe. Tak, ako aj nás vyzýval v kázni o Sedembolestnej Panne Márii. Boli sme radi, že bol medzi nami v tento náš národný sviatok. Ukázal nám, že samotné kresťanstvo môže byť sviatkom. Vtedy, keď sa otvoríme, keď sme tu pre každého, osobitne pre tých na okraji. Bolo by ale málo, keby sme sviatok zúžili len na pár dní, kedy sme sa biblicky povedané chceli s pápežom „pár dní tešiť a veseliť v jeho svetle.“ Práve on nám pripomenul, že celé kresťanstvo, má byť sviatkom, radosťou. Sviatok môže byť spôsob, akým prežívame svoju vieru. Určite sme sa stretli aj s tým, že nie všetci slová a skutky pápeža prijali, nie všetci ich aj pochopili.

Slabou útechou môže byť, že ani Ježišova pedagogika neslávila vždy úspech, ako to naznačuje aj dnešné evanjelium. Keď Ježiš učeníkom vysvetľoval, že do božieho sveta, do božieho kráľovstva sa vstupuje cez bolesť, utrpenie, oni sa práve vtedy začali hádať medzi sebou o tom, kto z nich je väčší, kto z nich raz zaujme prvé miesta v budúcom božom kráľovstve. Ježiš ich napomenul a povedal, že kto chce byť prvým, nech sa stane sluhom ostatných. Ježiš im pripomenul, že božie kráľovstvo nie je miestom, ale skôr sviatkom, sviatkom pre tých, ktorí mu vedia slúžiť. Nie cez prvé miesta ale cez službu druhým sa toto kráľovstvo otvára pre všetkých. To nám chcel naznačiť aj pápež návštevou Lunika. Vo svojej encyklike Radosť evanjelia pripomína, že „vyzdvihnutie chudobných je pre cirkev predovšetkým teologická otázka, až potom kultúrna, sociologická, politická či filozofická otázka.“ Chudobní sú pre nás kresťanov tí, ktorí sú ostratení od ostatného „manažmentu“, od ostatných foriem kultúrnej identity. Ježiš v dnešnom evanjeliu prirovnáva chudobných (a aj sám seba) k dieťaťu. Dieťa v spoločnosti nezaujímal nijaké význačné postavenie, skôr ho každý pokladal za ešte nie hotového človeka. Služba takýmto ľuďom je podľa Ježiša cesta k „prvenstvu“ v jeho kráľovstve. Kráľovstvo Boha ale nie je kráľovstvom miesta – teda ani miesta nie sú v ňom rozhodujúce – skôr je to slávnosť a všetky miesta v ňom sú buď prvé, alebo posledné – záleží na rúchu nášho srdca, v ktorom na túto slávnosť prideme.

Aj ostatné texty dnešnej nedele nám pripomínajú, že k mnohým hriechom, k mnohému zlu nás zvädza naša ctižiadosť, snaha o presadenie sa na úkor druhých. Jeden zo spôsobov presadenia sa, získania identity je získanie moci. Moc aj jej skrytejšia podoba – majetok - tak pôsobí ako klamlivé narkotikum, ktoré sľubuje utíšiť smäd po skutočných hodnotách, aj po vzťahoch. Keďže to ale moc ani majetok nedokážu, následnú prázdnotu zaháňajú pochybné kamarátstva, solidarita so zlom. Jakubov

list hovorí: „Dychtíte a nemáte. Vražдите a závidíte, a nemôžete nič dosiahnuť. Brojíte a bojujete medzi sebou. Nič nemáte, lebo neprosíte. Prosíte, ale nedostávate, lebo zle prosíte: chcete to zneužiť na svoje náruživosti.“ Je ohromujúce, ako zlo dokáže pohltiť celého človeka, zaslepiť nás voči skutočným hodnotám, takže sme dokonca schopní dobro cynicky vysmiať.

Dnešné evanjelium pripomína, že ani my kresťania cirkev nie sme imúnni voči týmto pokušeniam - napriek tomu, že náš cieľ má byť iný. Ježiš nás vyzýva byť protipólom, soľou v spoločnosti, v ktorej platí moc a majetok. Máme byť soľou, ktorá hľadá skutočné hodnoty, ktorý sa snaží slúžiť skutočnému životu. Snažme sa na to nezabudnúť ani vtedy, keď už aj návšteva pápeža sa stane len históriou.

Viliam Arbet